

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. De facto actus imperans, & imperatus adsunt Dei voluntati: vbi
objectionibus occurritur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

ensione valde antecessores nostri, diuque sunt vexati,
per auia saepe & repugnantia gradientes, vt ibi osten-
debamus.

ti² membris fundamentis ratio a priori pro actus imperantis, et imperati et subordinationis ac dependentiae vere in Dei voluntate intentionalis, non physica; actus imperati ab imperante realis possibilitate, et non repugnantia facile efformatur. Possibilitas distinctionis ac dependentiae ab imperato vere realis intentionalis non physica; atque ita vera subordinationis, et dependentiae actus imperati ab imperante non obstat identitas eorum ad eum physica, et realis ex una parte, et alia vero non obstat primaria adequata (specificatio amoris esse omnimodis diuini à diuina bonitate, quomodo in alia obiecta secundum modum intrinsecum, tunc extrinsecum Deo etiam motus, et finem media, &c. ferri possit, cum amore diuini non sufficienter et augere; sicque amor diuinus essentia fuisset omnimodis, quoad substantiam, et modum, atque identitatem, et indiuisibilitatem infinitum per termini, etiam essentiales denegationem augeretur, et quasi per partes crearetur, atque ex his solum capibus repugnantia actus imperantis, et imperati diffinditur, veraque subordinatione, et dependentia vnius ab alio petuntur à Ruz, potiusquam apparenter opponi; ergo, actus eorumque subordinationis, et dependentia vnius ab alio non repugnant in voluntate diuina. Minor repugnantiarum complanatione consistit certamine secundo. Maior probata minus numero 4.5. & 6. Probatur sententia hanc, eluque fundamenta vtriusque confirmabuntur conclusione 2. iam subiicienda.

CERTAMEN II.

*De facto actus imperans, & imperatus
adsunt Dei voluntati : ubi ob-
jectionibus occurritur.*

P Robatur conclusio ex Ierem. 31. n. 3. *In charitate perpetua dilexit et seideo attraxit te miserans*: ubi affectus misericordie, ex quo non peccata auos ad se Deus traxit ac reduxit, ex Dei in non charitate esse dicitur, atque illa particula *ideo*, non innuitur solum, sed declarat: atqui affectus misericordie proprie dicte, & exercitæ, neque est formaliter, & proprie actus charitatis autis, neque ex motu, & obiecto formali charitatis: ergo aliunde verificari debet, & actum misericordie illius diuine erga nos causari, (v. bi aliterur) ad charitatem, quam ex motu, formalique obiecto charitatis, quod ab eo actu misericordie formaliter recipiatur. Nequit autem hic aliunde causari ad charitatem nisi quatenus actus charitatis Dei erga nos cum misericordie diuine erga nos impetret: ergo in Deo datum de facto actus charitatis erga nos imperans, & imperatus misericordie, illi vere, & realiter intentionaliter subordinatus ab eoque dependens. Minor primi syllogismi probatur: quia motum, seu obiectum formale misericordie, omniumque eius actuum formaliter talium est subleuatio miserie alienæ quæ honestatem propriam miseris in eo affectu, & subleuandi exercitio: quare & est honeste quidem concupiscentia actus, atque complacentie propriæ miseris: actus autem omnis charitatis est vel complacentia in altero ab eius bonitatem, vel ex alio necessario ortus. Maior ex textu ipso in illa explicata patet, & conuectio est legitima: insubsumptum ad consequentiam secundam (quæ æque inoffenso currit) antecedens est certum.

2. Dixi autem de actu formali misericordiae, nam, materialiter loquendo omnis actus misericordiae, & in proximorum commoda cadens charitatis dicitur, & qui eos exercent charitativi vocantur, epulæque, ac mendeda confraternitatum flatibus diebus affluere charitatis, vulgo dicuntur: quia materia apta charitatis proximi propter Deum, imò & ex proximi ipsius complacentia

apra fuit, commoda nunc quicunque & quomodo exercit charitas & plenitudo in proximo, vel deus innotet, vt inde vulgaris illa amoris, seu charitatis definitio fit: *Amare est: velle alicui bonum, & illi haberi suffragium huius mundi, & videri futurum necessarium habere, & clausit offera sua ad eum, quomodo charitas Dei manet in illo: Ioan. epist. capit. num. 17.* quibus familia Iacobus cap. 1. dicit num. 17. Confirmatur argumentum & textu Hieremie petrum etiam Leonis papae lrm. 1. de Natiuit. vbi ex Pauli locis praefertim ad Ephes. & sensu & verbis hanc sententiam compingit vt nos ad gratias Deo Patri agendas pro liberationis mysterio addhortetur. *Vt propter multam caritatem suam, qua dilexit nos miseris et infirmis: & cum essemus mortui reuocatis, conuersiuit nos in Christo, vt essemus in ipso noua creatura nouum figuram.*

[illegible]

4. Iam quia à nostro Ruiz opponuntur, quare op-
poni contra vtramque conclusionem possunt dicta
harum probationibus funt. Primum: quia eundem actum
se ipso disjunctio, atque ad seipsum dicitur, à se
ipso dependentia vera, ac non facta esse non possit:
id disjunctum est doctrina posita certam. 1. numero 4. &
disjunctum est doctrina posita certam. 2. numero 5. &
in statum efficaciter in actibus intentionis & electio-
nis veris: ac non factis ab eodem Ruiz adhibitis, licet
& à Theologis reliquis, & necessario adhibendis ad
formam ex præfata doctrina responderet differentiam
antecedens: eundem actum ad seipsum fuisse, & con-
tra seipsum eundem negatur antecedens, realiter inten-
tionaliter etiam eundem, datur: actus vero imperius
& imperatus.

imperatus, sicuti, & intentio, & electio tamen *reel ter* physice idem sunt, *realiter* vero intentionaliter non sunt idem, sed diversi. Secundum: quia crescere paulatim, & quasi per gradus Dei amor intelligeretur, si quasi priori naturæ in actu imperante expressus amor imperati actus, nondum pro illo priori concepti admitteretur: negandum absolute est, atque in actibus intentionis & electionis in statu: tum, quia, quod expresse non ametur actu intentionis electio, non tollit, quod pro illo intentionis priori amor, qui electio est, non adfit, nec possit adesse: tum quia, ut diximus certam. hoc 2. n. 3. expresse ante conceptam à Deo electionem amari à Deo electio ipsa potest, ac debet. Negandum autem absolute est, iuxta doctrinam à nobis datam certam. 1. num. 6. de primario obiecto, & adequato specificatio amoris Divini, ex quo omni amor, & infinitus è genere suo per denegationem termini, etiam extrinseci, ante & independentem ab omnibus aliis obiectis euadit, ac supponitur; ac proinde qui nequeat realiter intentionaliter diversorum inter se accessu, vel recessu crescere, aut diminui, & ex quibus constet constari.

3. Confirmatio secunda nostri Ruiz, tamen verum num. 8. assumat, non scilicet posse Deum discurre, quia nequit assentiri conclusioni ob connexionem præmissarum, non inde tamen à Theologis, neque ab ipso negatur, quod ob aliud, quam Divinam veritatem primarium scientiæ suæ obiectum, & adequatum specificatum, nequeat Deus veritatibus creatis, tanquam motibus ad ascensum uti, cum ipse, & Theologi plerique Recentiores vnam creaturam in alia creatura, imò Deum etiam ipsum, tanquam in medio formali, & determinatio posse ab ipso Deo cognosci: in eo autem motionem intentionalem medijs illius formalis, & determinatiui creati ex parte obiecti ad assensum veritati creatæ, imò & Deo ipsi fatentur: quid, nisi aliud obstat, incommodum foret si ob connexionem præmissarum Deus conclusio- ni assentiret, formaliterque discurret? Secundò: cum in intentione, & electione, ac moralibus virtutibus

Deum moveri, habereque affectus voluntatis suæ propter creatam bonitatem, & honestatem, & utilitatem ad illam ab his Doctoribus non negetur, imò negari nequeat, non valet consequentia à negatione motui creati respectu scientiæ divinæ ad negationem motui respectu divini amoris. Aliunde quàm ex impossibilitate motionis obiectivæ veritatis creatæ negatur à Theologis Recentioribus cognitio divina discursiva, siue vnius creatæ veritatis ex alia, etiam divina, admittentibus tamen in Deo rei cognitionem in alia; quia præpositione in non denotatur physica realis distinctio cognitionis obiecti, quod cognoscitur; quæ tamen ad formalem discursum requiritur, & præsuppositione ex denotatur, divinæque scientiæ repugnat.

6. Nos autem aliunde negamus scientiæ divinæ motionem obiectivam à veritate, siue divina, siue creatæ, ut in vel ex illa aliam veritatem cognoscat, ut videre est tom. 1. de Deo vno, controu. 2. de scientia d. 7. quæst. 1. & quæstion. 5. per totam: inde tamen ad motionem obiectivam aliorum obiectorum respectu amoris divini ad obiecta alia negamus illationem: quia fundamenta negandi ibi hic non currunt, ut ea legenti constabit. Neque item putamus maiorem distinctionem cognitionem vnius ex alio quam in alio importare: satisque, si alia eo loco adducta obstant, veram intentionalem cognitionum distinctionem fore, ut vnum ex alio, & formali discursu, æque ac in alio, cognosci possit. Tandem tertia Ruiz pro sua & contra nostram doctrinam confirmatio numer. 9. extra rem est. Siquidem ab indistinctione actus tendentis ad plura obiecta materialia ob eandem rationem formalem, & impossibilitate subordinationis veræ ipsius, ut ad vnum materiale obiectum tendit, ad se ipsum, ut in aliud fertur, tota confirmatio procedit; cum tamen actus imperans, & imperatus non sint actus idem ob idem motuum divinæ bonitatis ad plura obiecta materialia tendens, sed ex motibus ab ea diversis concepti, & elicti: quare, & in quibus distinctio vera, & subordinatio locum, ut vidimus, habeat.

